

Den første Jøldalshytta ble tatt i bruk i 1908.

Jøldalshytta

Når vi i dag parkerer på Kle'va, eller Jølhaugen som de fleste feilaktig kaller stedet der bomveien til Jøldalen slutter, og begir oss i vei langs seter-veien videre innover dalen, vil vi etter bare noen hundre meter passere rett forbi gamle Hoset seter. Dette er stedet som TT høsten 1907 fikk kjøpe av Peder Tverdal i Rennebu for å etablere sin andre hytte i Trollheimen. Kjøpesummen var 520 kroner.

Da TT et tiår senere bygget den nåværende Jøldalshytta ble den gamle solgt, og av sine nye eiere omdøpt til Jølhaugen. Dette navnet har så av en eller annen grunn "smittet over" over på hele området den ligger i, og har til og med funnet veien inn på turkartet over Trollheimen, uten å bli særlig riktigere av den grunn. Navnet på setergrenda som Hoset seter var en del av med Løkkjsetra som nærmeste nabo, er fra gammelt av kort og godt Jøldalen, med "Sladderhaugen" som et lokalt tilnavn. Betegnelsen "Grindalssetrene" har for øvrig også vært brukt på eldre kart. Herfra er det en praktfull og vid utsikt videre sørvestover mot Jølvatnet og til fjellene vestenfor - Svarthetta, Geithetta og Trollhetta - med inngangen til Svartådalen mellom de to siste.

Den første hytta

Forhandlingene om kjøpet av Hoset seter ble tatt hånd om av TTs styremedlem bokhandler Fridtjof Brun. Da dette var gjort, dro han sammen med et par venner inn til Trollheimshytta, og skrev om denne turen bl.a. følgende:

"Den indkjøpte sæter er den vestligste i den store sætergrend, som paa kartet staar avmerket som Myren og Grindalssætre. Husene ligger øverst paa en stor sætervold med vakker udsigt over Jølvandet og en række fjeld og tinder i baggrunden. - - - Skigaren rundt sætervolden kan paaregnes vedligeholdt av naboen, mot at han faar slaatten. Melk og fløte faaes paa nabosæteren. - - - En baat bør anskaffes til Jølvandet, hvortil ca. 20 min. gang.

Der kan vel neppe være tvil om, at den nye sæter i høi grad vil bidrage til en øget trafik i Trolldheimens herlige fjeldtrakter. Letvindt blir det ogsaa at komme did, naar jernbanen til næste vaar blir færdig til Løkkens gruber. Paa halvandet døgn vil man uden vanskelighed kunne naa til Jøldalssæteren fra Trondhjem. Jeg tror, turistforeningen kan lykønske sig med kjøpet av den nye stue, baade hvad pris og beliggenhed angaar."

Tilstanden på Vollansetra på denne tiden er tidligere beskrevet, og var heller ikke ifølge Bruns omtale rare greiene: "Paa Vollansæter overnattet vi i de sørgelige levninger av fordums herlighed. Sengene var det værst med, og vi havde den største betænkelighed ved at bero vore mødige lemmer til de morkne sengebunde. Lykken var os imidlertid huld; de holdt. Men da vi næste morgen drog videre, var vi enige om, at fra den dag det blev bekjendt, at vi fik vor egen stue med godt stel, vilde Trolldheimen faa mange flere beundrere."

På Hosetsetra, som altså ligger nordøst for Jølvatnet, sto et seterhus, et fjøs, en høybu og to mindre hus - en vedbu i tømmer og en steinbu med torvtak for oppbevaring av melk. Den siste var forfallen og ikke brukbar til noe, men fjøset og høybua var i god stand. Disse ble revet og tømmeret brukt til å bygge på seterhuset slik at det skulle bli stort nok til en turist-hytte.

Arbeidet ble utført av Nils Reitaas fra Rennebu. Han hadde allerede før jul fått utvidelsen under tak og brukte deretter tiden frem mot påsken 1908 på innredningsarbeider. Da påsken kom sto ett rom med fire senger

"Paa samtlige eieres vegne fredlyses herved Jølvandet i Jøldalen og tilstøtende elver og bæker for al slags fiske i gytningstiden. 1ste september til utgangen av oktober. Den eneste fangstmaate som tillates i denne tid, er fiske med stang eller sluk. Enhver overtrædelse herav vil bli paataalt og ufravigelig straffet efter loven.

Trondhjems Turistforening"

(Kunngjøring gjennom lensmannen i Rennebu, 1914)

Rotur på Jølvatnet en gang i fotturismens "barndom".

og kjøkkenet klart til bruk. TT hadde da fått sendt oppover sengeklær og annet nødvendig utstyr, men mat måtte de som ville bruke hytta inntil videre selv sørge for. Reitaas var sannsynligvis etter avale med foreningen til stede på hytta for å ta imot de som måtte komme, og 27 skiturister benyttet seg i løpet av denne første påsken av det nye tilbudet.

Før sommeren kom var hele hytta ferdig med to rom og ti senger. Rommet nærmest kjøkkenet i nordenden, det gamle seterrommet, var utstyrt med peis og spisebord og beregnet som oppholdsrom i tillegg til overnatting, mens det andre hadde seks senger i tre av hjørnene og en ovn i det fjerde. Midt på gulvet var plassert et bord. Over en del av kjøkkenet var det bygget en hems med sengeplass for hyttas vertinne. Innganger fantes både via kjøkkenet og bislaget i sørenden.

Med kjøpesum, inventar, utstyr og de arbeidene som var utført kom hytta seg totalt på ca. kr. 1300. Av dette kom kr. 400 via Den Norske Turistforening fra statsbidraget for turisme, kr. 300 var tatt opp som lån mens foreningen selv finansierte resten. Styret skrev: "Denne nye station med sine 10 senge vil forhaabentlig for det første afhjælpe den tidligere mangel af en turiststation paa veien fra Meldalen til Troldheimen. Skulde der om nogle aar blive behov for en utvidelse, faar man haabe, at turistforeningen kan skaffe midler til det; nu har den ialfald ikke raad til mer, end der er gjort."

Hyttas første vertinne var Anne H. Aa fra Meldal, som av de 70 fotturistene som benyttet seg av hytta den første sommeren (1908) ble rost for "god mat" og "enestående kokekunst". Båt var også innkjøpt "til fiske- og roture paa Jølvandet". Foreningens medlemmer fikk benytte båten gratis og fortrinnsrett til å bruke den; andre måtte for å bruke den betale en avgift på kr. 0,25 pr. person.

Allerede året etter steg antallet vinterturister til 48 mens sommerbesøket holdt seg på samme nivå. "Stellet i hytten har været ordnet sli, at i paasken har Nils Reitaas været der for å ta imot skiløperne. Disse har vel for det meste hat niste med, men lidt hermetik og brød har Nils kunnet skaffe. For sommersæsonen har Anne H. Aas iaar som ifjor besørget værtskabet; hendes stel roses meget," heter det i årsberetningen, der styret også kom med en antagelse som snart skulle vise seg å holde stikk: "Det vil kanskje ikke vare saa mange aar, før det melder sig krav om større hus i Jøldalen."

Den andre hytta

For i årene som fulgte fortsatte besøket på Jøldalshytta å stige. I 1912 var det kommet opp i 195, derav 83 i påsken, og kapasiteten var til tider allerede i ferd med å bli sprengt. En utvidelse var derfor ønskelig, men foreningen manglet pengene som skulle til. Som en nødløsning ble sengene gjort bredere, slik at det kunne ligge to personer i hver, men dette kunne ikke avhjelpe andre problemer. Et av dem var at den nye delen av hytta var for kald vinterstid og "mangelen av et eget spiseværelse, har ikke alene bidrat til at vanskeliggjøre driften, men ogsaa virket generende for de besøkende". Styret var dessuten usikker på om hytta lå på rett plass, og ga uttrykk for at man i stedet for å bruke penger på reparasjon og utvidelse burde overveie et nybygg lenger sør i dalen.

Dagens Jøldalshytte ble tatt i bruk sommeren 1917. Foto: L. H. Tvedt

Generalforsamlingen sa i 1913 ja til et nybygg, men saken måtte inntil videre stilles i bero på grunn av andre tyngende oppgaver, som kjøpet av Nedalen gård (se Nedalshytta i kapitlet om Sylene) og en utvidelse av Trollheimshytta. I 1915 ble imidlertid saken tatt opp igjen. Arkitekt Hans Grendahl ble engasjert til å utarbeide kostnadsoverslag og tegninger til en ny hytte og fremla fire utkast for foreningen. Kostnadene for alternativet som ble valgt var i utgangspunktet kr. 8000, murarbeider ikke medregnet.

Etter at det var gjennomført forhandlinger med Jøldal sameie om bygging av en ny hytte og tomt var blitt valgt ut på Vollan noen kilometer lenger sørvest i dalen, kom saken i november opp på en ekstraordinær generalforsamling. Det ble der vedtatt at ny hytte skulle bygges. For å klare kostnadene ble det samtidig vedtatt å be medlemmene om et rentefritt obligasjonslån på 8500 kroner, hvor hver obligasjon kostet ti kroner. En tiendedel av lånet skulle hvert år tilbakebetales på grunnlag av loddtrekning, og lånet ble i løpet av kort tid på det nærmeste fulltegnet. Det hører for øvrig med til historien at arkitekt Grendahl ikke ville ha betaling for sitt arbeid, hverken med utkastene eller de detaljerte arbeidstegningene som ble laget etter at saken var vedtatt.

Hytta skulle bygges i to etasjer med peisestue, kjøkken og betjeningsrom i første etasje, og åtte soverom med tilsammen 23 senger i annen etasje. 6. mars 1916 inngikk foreningen kontrakt med byggmester Iver Reitan fra

Det er værhardt i Jøldalen og hyttas vestvegg ble panelt allerede i 1922.

Den nye Jøldalshytta ble i 1917-18 bygget i to etasjer, med åtte soverom og 23 senger. Foto: Opdahl

Hovin om byggingen av hytta. Kostnadene var nå kommet opp i kr. 11500 og arbeidet skulle ta til straks. Planen var å få reist hytta i løpet av sommeren 1916 og å få innredningen ferdig slik at nyhytta kunne tas i bruk i påsken 1917. Men slik gikk det ikke. Dårlig vær forsinket fremdriften, og Reitan var da arbeidet måtte innstilles høsten 1916 ikke kommet lenger enn til taket. Den gamle hytta var i mellomtiden solgt til styrets medlem bokhandler Fridtjof Brun og kjøpmann Birger Kvenild for kr. 400, men begge var imøtekommende og ga foreningen anledning til å bruke den gamle hytta inntil den nye ble ferdig.

Da sommeren 1917 kom var hytta etter nye forsinkelser endelig kommet under tak, men ennå langt fra ferdig. Gammelhytta måtte derfor fortsatt brukes frem til utgangen av juli. Peisestua, kjøkkenet og et par rom i den nye hytta var da gjort ferdig og dermed kunne vertinne Anne H. Aa omsider hilse gjestene velkommen i det nye bygget. Arbeidet med å gjøre hytta helt ferdig fortsatte så utover sensommeren og høsten, men de innvendige snekkerarbeidene ble ikke helt ferdig før i 1920.

"Det er neppe mer end en mening om at det er en baade vakker, velindrettet og hyggelig hytte, som baade arkitekten og foreningen har al ære av," skrev styret i årsberetningen for 1918. Et aber var det dog: "Stedet hvor den ligger, er til sine tider temmelig veirhardt. Det vil vist bli nødvendig å klæ den, om ikke helt, saa ialfald vest- og nordvæggen, som er hardest utsat for veiret." Dette arbeidet ble utført i 1922.

En vesentlig mangel inntil sommeren 1920 var at hytta manglet innlagt

"Vertinnene på Trollheimshytten og Jøldalshytten klager over at det er vanskelig å bevare maten om sommeren, da man savner et kjølig opbevaringsrum. Man har derfor besluttet å bygge ishus ved begge disse hytter og håper å ha disse ferdige til sommeren."
(Fra årsberetningen for 1929)

vann, og bæring av vann fra et oppkomme oppe i bakken ovenfor hytta var til stort bry og ulempe: "Det er lang vei til oppkommet, og i paasketiden er dette gjerne helt nedsnedd og ikke alltid saa let at finde. Snarest mulig maa der derfor lægges en ledning ned til kjøkkenet, og naar der saa desuten anbringes vask med udløpsrør, vil betjeningen bli spart for betydelig arbeide." I påsken 1920 måtte foreningen engasjere en egen vannbærer for å skaffe til veie det som trengtes av vann, men sommeren 1920 ble det utsprenget en brønn like ovenfor hytta og lagt inn vann både på kjøkkenet og til en vask i annen etasje. Forholdene var, som man forstår, selv i den nye hytta temmelig kummerlige om vi sammenligner med hvordan det i dag er rundt om på hyttene.

Byggingen av Jøldalshytta ble en ganske kostbar affære. Arbeidet ble i stor grad utført under første verdenskrig og "under den uhørte stigning paa alle priser er reisningen av hytten selvfølgelig blitt noget dyrere end oprindelig antat". Byggmester Reitan truet derfor våren 1917 med å bryte kontrakten og innstille arbeidet hvis avtalen ikke ble reforhandlet. Med inventar og tilleggsarbeider - paneling av yttervegger og innlegg av vann - kom kostnadene etter hvert opp i omlag kr. 25000, en høy sum etter datidens pengeverdi.

Var vertinne i 28 år

Bortsett fra løpende vedlikehold og at kapasiteten på hytta ble økt ved påbygging av en annen etasje på 20 sengene, slik at antallet senger ble 43, ble Jøldalshytta frem mot andre verdenskrig drevet uten større hendelser og forandringer. Vertinnen, Anne H. Aa, drev hytten for egen regning (bare losjiinntektene tilfalt TT) helt frem til 1936 og hadde da hun sluttet altså vært vertinne

Anne H. Aa var vertinne på Jøldalshytta i 28 år, frem til 1935.

Heisstolen over Minilla. Foto: Fotograf Schröder

i 28 år - en rekord det kan bli vanskelig å slå. Etterfølgeren, frøken Beret Haugum, hadde da hun overtok i påsken 1936 vært ansatt hos Anne Aa i fire år og var med andre ord godt kjent med både hytta og forholdene.

Så kom krigen og med den beslagleggelsen av TT-hyttene i 1943, etterfulgt av den elleville sommeren 1945 da "alle" skulle til fjells og Jøldalshytta hadde 1268 overnattinger.

Det første som skjedde med hytta etter krigen var at sørveggen ble panelt i 1948. I 1952 måtte en del forandringer gjøres med brannmurer og ovner etter pålegg av politiet. Ovnene på soverommene ble da bl.a. fjernet, og oppvarmingen av annen etasje som på de andre hyttene ordnet med å sette opp en stor sentral vedovn på gangen. Samtidig ble et av soverommene innredet og tatt i bruk til tørkerom, som var noe hytta så langt hadde manglet.

Sommeren 1953 brant uthuset ved hytta ned til grunnen, og med det også hyttas størhus. Klesvask ble derfor en problem, men må ha blitt løst på et vis ettersom saken bare såvidt nevnes i årsberetningen.

Samtidig som det nå måtte bygges nytt uthus og ordnes med nytt størhus, begynte styret å arbeide med planer om en del forandringer og utvidelser av kjøkkenet og betjeningsrommene. Planene ble etter hvert ganske omfattende og innebar i realiteten full opprusting av hytta og en viss utvidelse av kapasiteten ved at sengetallet ble økt fra 43 til 48.

Påskestemning på Jøldalshytta. Foto: Aune Forlag AS

Langvarig utvidelse

Et forslag utarbeidet av arkitekt Roar Tønseth sr. med en kostnadsramme på omlag kr. 40000 ble godkjent av generalforsamlingen våren 1954. Planen omfattet ny hall, ny spisesal (delvis i et nytt tilbygg på nordsiden), nytt kjøkken, nye betjeningsrom i et tilbygg på østsiden, oppussing av soverommene og bygging av nytt uthus etter brannen. I tillegg ble det for å bedre vannforholdene gravet ny brønn og lagt ny vannledning inn til hytta.

Utgraving av tomten for betjeningstilbygget ble utført høsten 1954, men deretter dro det hele ut i langdrag. Årsaken var hovedsakelig at det tok tid å få innvilget en søknad om støtte fra Statens Feriefond. I mellomtiden ble endelige planer lagt i løpet av sommeren 1955 etter at byggekomiteen og Tønseth hadde vært på befaring, og styret besluttet å bruke kr. 25000 av en testamentarisk gave på kr. 30000 som foreningen fikk da fru Gudrun Schulz døde i november 1953.

Tømmer og andre materialer ble innkjøpt og fraktet inn til hytta i løpet av vårvinteren 1956, men byggearbeidene kom ikke i gang før sommeren 1957. Utpå høsten var tilbyggene kommet under tak, og tiden frem mot sommeren 1958 ble brukt til innredningsarbeider. Høsten 1958 kom man så i gang med forandringene som skulle gjøres inne i den gamle delen av hytta. I 1959, da arbeidet ifølge årsberetningen var kommet så langt "at de som har besøkt hytta har begynt å få en aning om hvorledes den vil arte seg", fikk foreningen endelig det omsøkte bidraget på kr. 35000 fra feriefondet. Dermed var prosjektet dekket opp økonomisk, men det skulle

Stoin, som fossen i Jøldalen kalles, er et praktfullt skue. Foto: Jonny Remmereit

likevel gå ytterligere fire år før arbeidet endelig kunne avsluttes. Det siste som ble gjort var nedsetting av septiktank, malingsarbeider, oppsetting av nytt gjerde og nytt tørkestativ. 29. juni 1963 ble imidlertid hytta endelig innviet etter restaureringen med omlag 60 inviterte gjester til stede i strålende sommervær. Blant deltakerne på innvielsesfesten var ordføreren i Rennebu, representanter for Trondheim kommune og Sør-Trøndelag fylke, politimesteren i Utrøndelag, de som hadde stått for arbeidene, æresmedlemmene Roar Tønseth sr., Arne Falkanger og Reidar Jørgensen, byggekomiteen og andre representanter for TT.

Tre år senere, sommeren 1966, ble det også på Jøldalshytta gjort i stand en nødby i uthuset. Denne ble i begynnelsen av 1970-årene erstattet av et selvbetjeningskvarter med fire senger.

Stadig vedlikehold

At hytta i 1963 sto ferdig restaurert var heller ikke her det samme som at TT lenge var fri for vedlikehold. TT-hyttene har med den bruken de har stor slitasje, og mange av dem ligger også slik til at vær og vind gjør det nødvendig med stadig innsats for å holde dem i hevd. Allerede i 1969 ble for eksempel panelet på hoveddelen av hytta, som det ikke var gjort noe med ti år tidligere, skiftet ut. Samtidig ble også en del vinduer skiftet, og den nye vannledningen som var lagt for grunt måtte graves dypere ned slik at den ble liggende frostfritt. Det var også oppdaget at dreneringen omkring hovedhytta ikke var god nok, slik at fuktighet trengte gjennom

kjellerveggene. Ifølge styret var det imidlertid bortkastede penger å gjøre noe med dette før det fantes penger til å få lagt ny drenering og utbedret murene.

Og når man har hus skjer det fra tid til annen også uventede ting som alltid kommer ubeleilig. Sommeren 1974 brøt således avløpssystemet på Jøldalshytta sammen og måtte naturligvis repareres. Disse arbeidene var det ikke budsjettert med, og ble forholdsvis kostbare. I tråd med bygningstekniske krav måtte det nemlig monteres en trekamret slamavskiller i tillegg til at alle utvendige avløpsledninger ble skiftet. Alle vedlikeholdsoppgaver som ikke var tvingende nødvendige på en del andre hytter ble derfor stilt i bero for å sikre foreningens likviditet. Styret sukket i årsberetningen over denne ekstrautgiften, og la til at det for sikkerhets skyld - i tillegg til fuktproblemene i kjelleren - var tegn til at en omlegging av taket på hytta ville bli nødvendig i løpet av få år.

Sommeren 1975 ble det gravet opp omkring hytta, skiftet drenering og foretatt nødvendig utvendig behandling av grunnmurene. Innvendige arbeider i kjelleren måtte imidlertid vente på tur, men det gjorde ikke taket. Styret hadde håpet at det ville holde noen år til, men i påsken 1976 ble det klart at det var på høy tid å gjøre noe. Etter litt planlegging, innkjøp og transport av det som trengtes, ble arbeidet med å skifte det utført i løpet av sensommeren. Løsningen ble den samme som på Trollheimshytta to år tidligere med isolert lufttak og svart eternitt som værhud.

Jøldalshytta med den nye selvbetjeningshytta (helt t. h.) som ble klar til bruk i 1990. Foto: Gjermund Nygård

Hyttekos i peisestua på Jøldalshytta. Foto: Trond Emblemsvåg

Ny selvbetjening

Hytta var med dette i rimelig bra stand, og styret tok etter hvert til å planlegge neste trekk: Etablering av en mer tilfredsstillende selvbetjeningsavdeling. Dette tok imidlertid sin tid - syv-åtte år gikk fra de første planene ble lagt til en helt ny selvbetjeningshytte med 16 senger sto klar til bruk i desember 1990. Med unntak av de betjente sesongene (påsken og sommeren) ville den nye selvbetjeningshytta være tilgjengelig hele året. At den representerte et helt annet tilbud enn den gamle selvbetjeningsavdelingen fra 1974 til dem som liker å ferdes i fjellet til litt andre tider - gjerne midtvinters for den del - skulle det kanskje være unødvendig å si. Både nødbua fra 1966 og selvbetjeningen fra 1974 gjorde imidlertid sin misjon, og mange har i årenes løp samlet turminner fra disse forløperne til den skikkelige selvbetjeningshytta som endelig kom. En av dem er Harald Egil Folden, som i del 2 av bokverket sitt om Trollheimen skriver følgende:

"Det er sen septemberkveld i 1969. Vi ligger i selvbetjeningsbua på Jøldalshytta og lytter til vindkasta utafor. Kulingen raser i høstmørket, og vi hører summinga fra noen wirer som er festa i husveggen. Stearinlyset i vinduskarmen blafrer i trekken, og i lysskinnet ser vi snøfillene som slår mot vinduet på utsida. De renner sakte nedover glaset som våte, snirklete striper.

En parafinovn står midt på golvet og gir oss litt varme, og det damper av våte klær i det trange, men trygge rommet. Vi hadde endelig nådd målet etter en strabasjos tur fra Vålåskaret med dårlig vær og minimal sikt. Natta til 28. september 1969 så ut til å bli ei skikkelig uværnsnatt. - - - Det var med lettelse vi låste oss inn i selvbetjeningsbua, og en varm

Det ble til tider så fullt på hytta at det ble brukt lavvo til overnatting.

Foto: Knut Balstad

tanke ble sent til Trondhjems Turistforening, som har slike tilbud til fotaturister og skiløpere. I et så bedrøvelig vær er det nemlig ikke bare å krype under en glissen busk som en eller annen spretten og hardfør harepus. Vi hadde behov for skikkelig tak over hodet da nattemørket senka seg over oss."

Når man i 1990 først skulle ha håndverkere på hytta, var det like godt å få gjort mer samtidig. Inne i hytta ble trappegangen i første etasje bygget om med ny trapp opp til annen etasje. Så fikk hytta ny kledning, noen nye vinduer og - ikke minst viktig - ny utedo, noe som førte til at vannklosettene i kjelleren endelig kunne stenges.

I 1994 ble kjelleren på Jøldalshytta endelig gjenstand for en skikkelig oppussing med installering av nytt og moderne sanitæranlegg og nytt fyringsanlegg. Disse arbeidene ble året etter fulgt opp med ny vannledning fra en kum i kanten av Ondustjønna omlag en kilometer ovenfor og sør for hytta, og i 1996/97 med et helt nytt kjøkken som alene kostet kr. 300000. Det siste tiltaket kom for øvrig i siste liten, det gamle kjøkkenet var så nedslitt at kontrollørene fra Næringsmiddeltilsynet nær sagt rev seg i håret og truet med å stenge hytta.

Eternitt-taket som hytta fikk i 1976 kunne like lite her som på Trollheimshytta bli noen pryd på hytta. Det var derfor et lenge uttalt ønske fra styret som ble oppfylt da eternitten i 1997 ble fjernet og erstattet med torvtak. Selve torvleggingen var tenkt gjennomført som dugnadsarbeid, men tidsnød førte til at også denne delen av jobben ble overlatt til entreprenøren, Langklopp og Hलगunset Bygg AS fra Rennebu. Sluttsommen for takarbeidet kom seg dermed på kr. 240000. Å bli bli

kvitt eternitten var imidlertid viktig – ikke minst på Jøldalshytta, som TT ønsker skal fremstå som en "miljøhytte" på mer enn én måte, bl.a. ved at hytta skal drives uten et brummende strømaggregat. Det stiller riktignok driften av hytta i en moderne tid overfor en del utfordringer som det kan bli interessant å se hvordan foreningen i det lange løp vil klare å takle.

Omfattende utvidelse

I august 2004 satte TT i gang de mest omfattende arbeidene på Jøldalshytta siden den ble bygget for snart 90 år siden. Ja, med en kostnadsramme på vel seks millioner kroner er dette prosjektet – som delvis er en restaurering, delvis en ombygging og delvis et nybygg – det tallmessig største byggeprosjektet i foreningens historie. Planlagt var følgende:

Hytta bygges på i lengderetningen mot nordøst slik at den blir omtrent dobbelt så lang som tidligere. Den får ny inngang, resepsjon og kiosk, nye trapper til annen etasje og kjeller, betydelig flere gjestesenger, flere hunderom, nesten dobbelt så stor spisesal, flere oppholdsrom i tillegg til peisestua og forstua, vesentlig større tørkeromskapasitet og - så lenge var Adam i paradiset - strømaggregat, rett nok støysvakt og miljøvennlig med en stor batteribank som vil gi driftsstrøm til kjøkkenet, nødstrøm og mulighet for lavenergi belysning på alle soverommene.

Grunn- og kjellerarbeidene ble ferdig i oktober og deretter skjøt tilbygget i været. I januar var det lukket med tak, vegger og vinduer på

Under utvidelsen av "nye" Jøldalshytta ble det lagt ned mye dugnadsarbeid. Her fra dugnaden høsten 2004 der lauvfløya rives. Foto: Torgeir Gunleiksrud

Nydelen av Jøldalshytta under oppføring i november 2004...
Foto: Torgeir Gunleiksrud

... og under tak i februar 2005. Foto: Jan Ivar Bruheim

Det ble servert ørret fra Jølvatnet til gjestene ved ankomsten til åpningen. Foto: Jonny Remmeit

Byggeleder Kristian Tøndel inspiserer det som skal bli spisesal. Foto: Jan Ivar Bruheim

NRK, Adresseavisen og Opdalingen foreviget åpningen av "nye" Jøldalshytta. som ble foretatt av fungerende ordfører i Rennebu, Bjørn Rogstad (t.v.), og styre-leder i TT, Randi Wiggen. Foto: Jonny Remmeit

Fra åpningen av "nye" Jøldalshytta. Foto: Jonny Remmereit

plass. Det ble deretter arbeidet utvendig med resterende arbeider når været var bra og for øvrig innomhus. Hytta ble i påsken 2005 drevet som vanlig, men med noe redusert kapasitet og med enkle forhold for vask og stell.

Etter planen skulle byggearbeidene være fullført i juni, slik at hytta kunne åpne på fullverdig vis og på alle måter fremstå som ny når sommersesongen 2005 startet.

Jøldalshytta fakta:

Åpnet: 1908 (første hytte), 1917 (nåværende hytte). Påbygg/ ombygging ferdig 1963, 1990 (ny selvbetj.) og 2005.

Status: Betjent i påske- og sommersesongen (80 senger). Selvbetjent kvarter utenom sesong (16 senger), DNT-lås.

Adkomst sommer: Bilvei til Kle'va (Jølhaugen), derfra fire kilometer inn til hytta.

Adkomst vinter: Bomveien inn til Kle'va brøytes normalt til påske. Ellers om vinteren adgang fra Nerskogen.

Telefon: 91650660 (kun betjent sesong)

Høyde over havet: 739 meter

Ruter til/fra: Kle'va (Jølhaugen), Nerskogen (Flåsetra/ Rishaugsetra) Gjevilvasshytta, Trollheimshytta, Resdalen.